

Εικονική ζωή

Ποτέ δε με ενθουσίαζε ο πλούτος. Προτιμούσα πάντα τις απλές χαρές και αξίες της ζωής. Προτιμούσα ανεκτίμητα πράγματα, όπως η αγάπη, ο έρωτας, η εμπιστοσύνη, η φιλία, η ελευθερία. Πράγματα που, για να τα κερδίσεις, πρέπει να παλέψεις, να κοπιάσεις, να απογοητευτείς, να πέσεις και να σηκωθείς πάλι.

Είμαι η Αλίκη-Δούκισσα Οικονόμου, του Πέτρου και της Ηλιοστάλακτης. Περιτριγυρισμένη από τον ψηλό τοίχο της βίλας μας στην Κηφισιά, σοφέρ, οικιακές βοηθούς και πολλές φορές σωματοφύλακες, η πραγματική ζωή έμοιαζε να είναι πολύ μακριά από μένα. Ποτέ δεν είχα μάθει τι θα πει φτώχεια, πείνα, ανέχεια. Ήξερα καλά όμως τι θα πει μοναξιά, μιζέρια, καταπίεση, αδιαφορία και έλλειψη ενδιαφέροντος. Αυτή ήταν η εικονική ζωή μου.

Τα δύο ονόματά μου προέκυψαν από τις δύο γιαγιάδες μου. Η μητέρα μου λέει ότι, πριν καλά καλά γεννηθώ, είχαν αρχίσει έναν πόλεμο μεταξύ τους για το ποιος το όνομα θα μου έδιναν. Οι γονείς μου δεν μπορούσαν να στενοχωρήσουν καμία από τις δύο, κι έτσι με βάφτισαν Αλίκη από τη μητέρα της μητέρας μου και Δούκισσα από τη μητέρα του πατέρα μου. Μέχρι και τα δεκαπέντε μου κόντευαν να με τρελάνουν. Ο πατέρας μου με αποκαλούσε Δούκισσα, γιατί, όπως έλεγε,

ήταν πιο αριστοκρατικό και ταίριαζε καλύτερα σε μια κόρη πλουσίων, όπως εγώ, και η μητέρα μου Αλίκη. Στο σχολείο όπου πήγαινα τότε, όλα τα παιδιά με κοροΐδευαν για το όνομά μου. Ήξεραν ότι ο πατέρας μου παραείχε πολλά λεφτά και κάθε πρωί έκαναν πικρόχολα, ειρωνικά σχόλια: «Υποκλιθείτε, έρχεται η Δούκισσα! Στρώστε το χαλί, περνάει η Δούκισσα!» Το κλάμα που έριχνα στο σπίτι δεν περιγράφεται. Ακόμη και οι καθηγητές μου έτσι με έλεγαν. Δούκισσα. Μπλιαχ!

Το σιχάθηκα το όνομα, λοιπόν, και τώρα πια θέλω να είμαι η Αλίκη σκέτο. Ούτε καν Οικονόμου. Έχω ζήσει στην απόλυτη χλιδή, έχουν δει τα μάτια μου πανάκριβα κοσμήματα, αμέτρητα... μετρητά, υπερλούξ αυτοκίνητα, και όλα αυτά μέσα στο σπίτι μου. Όταν ήμουν μικρή, μου άρεσε αυτό, γιατί είχα ό,τι ήθελα. Στην πορεία συνειδητοποίησα ότι τα λεφτά όχι μόνο δε φέρνουν την ευτυχία, αλλά μπορούν ακόμη και δυστυχία να προκαλέσουν. Γιατί σ' εμένα αυτό συνέβη. Όχι από τα ίδια τα λεφτά, αλλά από τον πατέρα μου, που το μυαλό του είχε θολώσει από τον πλούτο και τη θέση που είχε στην κοινωνία.

Το όνειρο του πατέρα μου ήταν να γίνω δικηγόρος. Αυτό δε θα ήταν πρόβλημα αν δε μου το επέβαλλε κιόλας. Εγώ ήθελα να γίνω διακοσμήτρια, όμως δεν άκουγε κουβέντα. Οι δύο καλύτεροί μου φίλοι, η Νεφέλη και ο Νίκος, ήταν τυχεροί. Θα ακολουθούσαν τους δρόμους που εκείνοι θα διάλεγαν.

Με τον Νίκο είχαμε γνωριστεί μια μέρα στο τρένο. Ήταν από τις ελάχιστες φορές που είχα χρησιμοποιήσει μέσα μαζικής μεταφοράς. Έμενε κάπου στα δυτικά προάστια και η οικονομική του κατάσταση ουδεμία σχέση είχε με τη δική μου και αυτή της Νεφέλης. Μάλλον ήταν φυσιολογική. Είναι ένα χρόνο μεγαλύτερός μου και έχει και μια μηχανή, την οποία με έμαθε να οδηγώ. Φυσικά, ο πατέρας μου δεν ήξερε τίποτα για

εκείνον, ούτε έπρεπε να μάθει. Θα γινόταν χαμός, αφού δε μου επιτρέπονταν τέτοιες παρέες. Θα ξεσπούσε ένας καινούριος πόλεμος, ίσως μεγαλύτερος και από τον Β΄ Παγκόσμιο.

Η Νεφέλη, από την άλλη, είχε δικαίωμα να βγαίνει και να ερωτεύεται όποιον εκείνη ήθελε. Στο λύκειο λοιπόν βρήκε τον έρωτα στα γαλανά μάτια του Μάνου, ενός κούκλου από τον Πειραιά, περίπου δύο χρόνια μεγαλύτερού της. Αυτός είχε μηχανάκι, αλλά εκείνη φοβόταν να οδηγήσει. Είμαστε χρόνια φίλες. Από μικρές. Πήγαμε μαζί δημοτικό, γυμνάσιο και λύκειο. Οι γονείς της μάλιστα είναι χρόνια φίλοι με τους δικούς μου και υπάρχει εμπιστοσύνη μεταξύ τους. Γι' αυτό και μπορούσα να κοιμάμαι στο σπίτι τους ή να έρχεται εκείνη να κοιμάται στο δικό μας, να τρώμε μαζί και να βγαίνουμε καμιά φορά μέχρι αργά. Δε θυμάμαι όλα αυτά τα χρόνια να έχουμε μαλώσει πολλές φορές, ειδικά για αγόρια, γιατί δεν είχαμε το ίδιο γούστο. Εκείνη προτιμούσε τους ξανθούς. Εγώ τους μελαχρινούς. Και τους προτιμώ, και είμαι.

Έμοιασα στον πατέρα μου, αφού η μητέρα μου είναι ξανθιά. Πήρα το πανέμορφο και γλυκύτατο σοκολατί χρώμα των μαλλιών του, αλλά σε πιο σκούρο – όχι της σοκολάτας γάλακτος, αλλά της μπίτερ –, και στον ήλιο έμοιαζε να κοκκινίζει λιγάκι. Τα μαλλιά μου δεν είναι ούτε ίσια ούτε σγουρά. Κυματίζουν ελαφρώς και σίγουρα έτσι θα ήταν και του πατέρα μου αν τα άφηνε να μακρύνουν, μια και τα είχε πάντα κοντά. Αρκετά κοντά μάλιστα. Και μέσα στα πολλά σοκολατί έχουν ξεφυτρώσει και αρκετές γκρίζες και άσπρες τρίχες. Αλλά τον κάνουν γοητευτικό, ειδικά σε συνδυασμό με τα όμορφα και ζεστά καστανά του μάτια, τα οποία και δεν κληρονόμησα. Τα δικά μου είναι γαλαζοπράσινα, σαν της μαμάς.

Η Νεφέλη είναι ξανθιά, και αυτό ήταν κάτι που πάντα με

έκανε να τη ζηλεύω. Όχι με την κακή έννοια, αλλά θα προτιμούσα να έχω τα δικά της χρώματα. Θα ταίριαζαν και καλύτερα με τα μάτια μου, αν και όλοι έλεγαν πόσο τυχερή είμαι που έχω τέτοιο χρώμα μάτια και καστανά μαλλιά, και πόσο σπάνιο είναι. Εγώ πάλι θα έδινα τα πάντα για να ήμουν ξανθιά. Και η Νεφέλη τα πάντα για να ήταν μελαχρινή.

Παρ' όλα αυτά, πάντα είχε περισσότερες κατακτήσεις από μένα. Όταν της το έλεγα αυτό, βέβαια, η απάντηση ήταν η ίδια:

«Στο γυμνάσιο. Τώρα που είμαστε στο λύκειο και τα αγόρια έχουν μεγαλώσει, θέλουν άλλα πράγματα. Όχι ξανθιές που μοιάζουν με Μπάρμπι, όπως εγώ, αλλά μελαχρινές που είναι σεξοβόμβες και καυτές».

«Δηλαδή θες να μου πεις ότι εγώ είμαι σεξοβόμβα και καυτή;» ρωτούσα γελώντας και κοιτάζοντάς τη να στραβομουτσουνιάζει.

Το χειρότερο πράγμα σε έναν άνθρωπο, ή τουλάχιστον ένα από τα χειρότερα, είναι να έχει κόμπλεξ με τον εαυτό του. Εντάξει, εγώ ζήλευα λίγο τη Νεφέλη. Θα προτιμούσα να ήμουν ξανθιά. Όμως, αφού δεν είμαι, συμβιβάστηκα με τον εαυτό μου και προσπάθησα να τον αγαπήσω. Στο κάτω κάτω, μια ζωή όλοι μου έλεγαν ότι είμαι πολύ όμορφη. Και, για να πω την αλήθεια, αντικειμενικά, το πιστεύω ότι είμαι. Ο πατέρας της Νεφέλης μάλιστα έκανε το λάθος μια μέρα να μου πει ότι άνετα θα μπορούσα να γίνω μοντέλο στο μέλλον και λόγω σωματότυπου και λόγω ομορφιάς και στιλ. Έχω ωραίο σώμα, αλλά το ύψος μου δεν είναι τίποτα ιδιαίτερο, περίπου ένα και εξήντα οχτώ, κι επίσης το όνειρό μου ήταν να γίνω διακοσμήτρια, όχι να σουλατσάρω ημίγυμνη και καχεκτική στις πασαρέλες.

Με τη Νεφέλη δεν έχουμε πολλά κοινά, ούτε στην εμφάνιση ούτε και στο χαρακτήρα μας. Εκείνη είναι λίγο πιο ήρεμη από μένα, πιο συζητήσιμη, ίσως γιατί οι δικοί της ήταν πάντα ελαστικοί μαζί της, σε αντίθεση με τους δικούς μου. Η μητέρα μου δεν ήταν αυστηρή, αλλά ο λόγος της δε μετρούσε τόσο πολύ όσο του πατέρα μου στο σπίτι. Στο σπίτι της Νεφέλης δεν υπήρχαν αυτά, κι έτσι κι εκείνη βγήκε πιο χαλαρή, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι της έλειψε ποτέ ο τσαμπουκάς. Εγώ είμαι οξύθυμη, νευρική, όμως πνίξα πάντα τον εαυτό μου να παραμένει ήρεμος, γιατί φοβόμουν τον πατέρα μου ή οποιονδήποτε βρισκόταν απέναντί μου και τα έβαζε μαζί μου. Έτσι, πάντα αισθανόμουν μικρή και ευάλωτη, γιατί, όσες φορές κι αν ήθελα ή έπρεπε να αντιδράσω, με παρέλυε ο φόβος. Δεν ήμουν και πολύ περήφανη για τον εαυτό μου, λοιπόν, και δε θεωρούσα ότι είχα πολεμήσει ποτέ για κάτι που μου άξιζε. Και φυσικά, όσο περνούσε ο καιρός, γινόμουν το πιόνι του πατέρα μου, που ήξερε καλά πως, ό,τι κι αν έλεγε, ακόμη κι αν αντιδρούσα αυθόρμητα και απερίσκεπτα, θα υπάκουα λίγο μετά και θα ζητούσα και συγγνώμη για το ξέσπασμά μου, άσχετα με το ποιος είχε δίκιο.

Με τα χρόνια συνειδητοποίησα ότι από μικρή έβλεπα συχνά ένα όνειρο με διάφορες παραλλαγές. Κάποιοι με κυνηγούσαν για να με ληστέψουν, να με σκοτώσουν, να με απαγάγουν, να μου κάνουν κακό. Εγώ έκανα μερικά βήματα να ξεφύγω, όμως αμέσως σταματούσα, αφού δεν άφηνα καμία ελπίδα διαφυγής να γεννηθεί, επιτρέποντάς τους να με πιάσουν, παραδίνοντας τον εαυτό μου στα χέρια τους για να δώσω ένα τέλος στην αγωνία που με παρέλυε. Μετά από αυτό έκλαιγα σπαρακτικά και τους παρακαλούσα να μη μου κάνουν κακό, προσπαθώντας να τους κάνω να με λυπηθούν και αναδει-

κνύοντας έτσι περισσότερο τη δειλία που με χαρακτήριζε πάντα. Δεν έκανα καμία προσπάθεια να ξεφύγω. Δεν έδινα καμία ευκαιρία στον εαυτό μου να σωθεί.

Αυτό ήμουν και στην πραγματική μου ζωή. Μια δειλή. Είχα πάντα τα χέρια και τα πόδια μου δεμένα με ένα αόρατο σχοινί που με εμπόδιζε να τρέξω, να αντιδράσω, να πολεμήσω, να αμυνθώ και με καθιστούσε ευάλωτη στην οποιαδήποτε θέληση των ανθρώπων που με περιτριγύριζαν. Αυτό μάλλον οφειλόταν στο ότι ο πατέρας μου ποτέ δεν είχε αφήσει να πάθω κακό, ποτέ δεν είχα κινδυνεύσει. Ήμουν πάντα υπερπροστατευμένη. Όχι άμεσα από τον ίδιο, αλλά από τη χλιδάτη ζωή που ζούσαμε. Σοφέρ, θυρωροί, σωματοφύλακες, συναγερμοί τελευταίας τεχνολογίας, αδιάρρηκτες κλειδαριές... Ήταν πολύ δύσκολο κάποιο μέλος της οικογένειάς μας να πάθει κακό από κάποιον. Ποτέ λοιπόν δεν είχα βρεθεί μπροστά σε κίνδυνο για να ξέρω πώς να τον αντιμετωπίσω κι επίσης, από τις πολλές φορές που είχα ακούσει τον πατέρα μου να με δασκαλεύει να μην εμπιστεύομαι κανέναν, γιατί οι περισσότεροι δεν έχουν καλό σκοπό, είχα διαμορφώσει στο μυαλό μου τη σκέψη ότι οι άνθρωποι είναι ύπουλοι, κακοί, επικίνδυνοι... Ο χειρότερος εφιάλτης μου.

Η Νεφέλη, σε αντίθεση μ' εμένα, πάντα ήταν θαρραλέα και ριψοκίνδυνη, τόσο που είχε δοκιμάσει και μπάντζι τζάμπινγκ. Εγώ δε θα το άντεχα αυτό. Μισώ τα ύψη. Φοβάμαι πάρα πολύ. Φοβάμαι το σκοτάδι, τις κατσαρίδες, τους κλειστούς χώρους, τη θάλασσα, τις βελόνες... Φοβάμαι τους ανθρώπους. Δεν αντέχω να σκέφτομαι τη δύναμη που έχουν. Με τρομάζει. Μπορούν να ληστέψουν, να διαρρήξουν, να προδώσουν, να σκοτώσουν... Είναι ικανοί για τα πάντα. Ίσως αυτό το αίσθη-

μα να μου είχε δημιουργηθεί απ' όταν ήμουν παιδάκι. Αρκετές φορές τύχαινε να ακούσω για δολοφονίες και απαγωγές πλουσίων, επιχειρηματιών, όπως ο πατέρας μου, άρα πάντα ζούσα με το φόβο ότι κάτι θα συμβεί στην οικογένειά μου. Ένωθα ευάλωτη, μικρή, σε έναν κόσμο τεράστιο και επικίνδυνο, και αυτός ο φόβος δεν κατάφερε να εξασθενήσει ποτέ.

Παρά τις διάφορες φοβίες και τον δειλό χαρακτήρα μου, από μικρή είχα εκφράσει το ενδιαφέρον μου για την ιππασία, ένα άθλημα που συγκαταλέγεται στα εξτρίμ σπορ και εγκυμονεί σοβαρότατους κινδύνους, από τη μικρότερη γρατζουνιά μέχρι την αναπηρία και το θάνατο. Παρ' όλα αυτά, η δυνατή αγάπη μου για τα άλογα κατάφερε να παραβλέψει όλα τα παρπάνω, κι έτσι είχα ζητήσει από τον πατέρα μου να μου βρει μια καλή σχολή για να ξεκινήσω. Και το έκανε. Δε μου χαλούσε τέτοια χατίρια. Το χρήμα έρρεε πάντα άφθονο, οπότε δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα που το άθλημα αυτό είναι ακριβό. Αφού μάλιστα θεωρείται άθλημα πολυτελείας, ο πατέρας μου θεώρησε ότι θα μου ταίριαζε απόλυτα.

Προπόνηση είχα κάθε μέρα, και μάλιστα περνούσα ώρες στον όμιλο με το άλογό μου. Το κανονικό του όνομα ήταν The Light Of The Stars (Το Φως των Αστεριών), αλλά πάντα τον έλεγα Δαμιανό, γιατί το είχε συνηθίσει από τον προηγούμενο ιδιοκτήτη. Δεν έμαθα ποτέ πώς προέκυψε αυτό.

Ήταν όμορφο άλογο, δυνατό, ψηλό, γεμάτο ζωντάνια. Είχε σκούρο καφετί χρώμα, μαύρη χαίτη και ουρά και ένα λεπτό, λευκό σημάδι που ξεκινούσε από το μέτωπο και κατέληγε λίγο πιο πάνω από τα ρουθούνια, σχηματίζοντας πάνω πάνω ένα ζιγκ ζαγκ, σαν κεραυνό. Τα πόδια του πιο κάτω ήταν μαύρα και στα άκρα τους, πάνω από τις οπλές, τα τρία ήταν λευκά, έτσι που έμοιαζε να φοράει καλτσάκια.

Μαζί του ξεχνιόμουν. Ξέφευγα από τη ρουτίνα της τεθωρακισμένης βίλας μου. Όση καχυποψία υπήρχε από μέρους μου για τους ανθρώπους, άλλη τόση εμπιστοσύνη έδειχνα στον Δαμιανό. Ήταν από τα λίγα πράγματα που λάτρευα στη ζωή μου. Ήμουν πεπεισμένη πως δεν επρόκειτο να με προδώσει ποτέ και γι' αυτό και ήταν η προτεραιότητά μου. Τα υπόλοιπα απλώς ακολουθούσαν.

Δύσκολες μέρες

Η Β' Λυκείου τελείωνε και το καλοκαίρι είχε αρχίσει σιγά σιγά να κάνει την εμφάνισή του. Η μέρα είχε μεγαλώσει, οι ζέστες είχαν αρχίσει, μύριζε γιασεμί... Μ' αρέσει το γιασεμί! Η μυρωδιά του με ηρεμεί. Με κάνει να αισθάνομαι μια συγκίνηση, μια ευφορία και επίσης μου θυμίζει πολύ τα παιδικά μου χρόνια, ειδικά κάποια απογεύματα που έπαιζα στον κήπο με την Άντζελα, την κατά δύο χρόνια μικρότερη αδερφή μου.

Τυχερή! Είχε έρθει μετά από μένα και είχε γλιτώσει το Δούκισσα. Τότε οι γονείς μου δε σκόπευαν να κάνουν άλλο παιδί και στρίμωξαν και τα δύο ονόματα των γιαγιάδων μου στο άτομό μου, ενώ, λίγες μέρες μετά τη βάφτισή μου, ανακάλυψαν το «ατύχημα» που τους είχε συμβεί.

Με την αδερφή μου είχαμε πάντα πολύ καλές σχέσεις. Δε θυμάμαι ποτέ να μαλώναμε και πολύ. Δανείζαμε τα πράγματά μας η μία στην άλλη, με κάλυπτε και την κάλυπτα μπροστά στους δικούς μας... Ευτυχώς. Χρειαζόμουν ένα σύμμαχο μέσα στο σπίτι.

Εκείνο το καλοκαίρι το πέρασα λίγο δύσκολα. Έτρεχα ατελείωτες ώρες στα φροντιστήρια για να προετοιμαστώ για την Γ' Λυκείου, διάβαζα πολύ στο σπίτι και είχα ελάχιστο ελεύθε-

ρο χρόνο. Ήμουν υποχρεωμένη να περάσω στη Νομική, δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, και δεν ήθελα να σκέφτομαι τι θα συνέβαινε αν δεν τα κατάφερνα. Ήταν το πρώτο καλοκαίρι που δεν πήγαμε διακοπές. Η Αντζελα γκρίνιαζε, όμως οι γονείς μας ούτε να ακούσουν.

Η καινούρια χρονιά δεν είχε ξεκινήσει ακόμα κι ένιωθα ήδη πολύ κουρασμένη. Δε με ένοιαζε τόσο που δεν είχαμε πάει διακοπές στη θάλασσα. Ούτως ή άλλως εκεί βαριέμαι περισσότερο, μια και δεν ξέρω να κολυμπάω. Φοβάμαι το νερό, και πιο πολύ το βυθό, και δεν έχω εμπιστοσύνη στον εαυτό μου. Είμαι σίγουρη ότι δεν πρόκειται να καταφέρω να μείνω στην επιφάνεια της θάλασσας ούτε δύο δευτερόλεπτα. Θα πάω κατευθείαν στον πάτο σαν σακί και θα γίνω σνακ για τις σμέρνες.

Εκείνος ο χειμώνας που ερχόταν αναμενόταν δύσκολος. Αρχικά λόγω του ατελείωτου διαβάσματος, που θα με οδηγούσε σε μια σχολή που δε με άφηνε απλώς αδιάφορη, αλλά τη μισούσα κιόλας. Αργότερα λόγω της γκαντεμιάς που με έδερνε πάντα.

Έβρεχε σχεδόν ασταμάτητα για μία εβδομάδα – την τελευταία πριν από τα Χριστούγεννα –, αυτό όμως δεν εμπόδιζε εμένα και τον Νίκο να βγούμε βόλτα με τη μηχανή για καφέ.

«Μπορώ να οδηγήσω και σήμερα τη μηχανή σου;» τον ρώτησα όταν ήρθε και με πήρε από το σχολείο.

«Έχει βρέξει, οι δρόμοι γλιστράνε. Καλύτερα όχι σήμερα», μου είπε και μου τσίμπησε το μάγουλο.

Δεν έφερα αντίρρηση σε αυτό που μου είχε πει. Είχε δίκιο. Καβαλήσαμε το δίκυκλο, λοιπόν, και ξεκινήσαμε για το Θησείο. Μου έδωσε και το κράνος του, όπως πάντα. Ίσως, αν δεν

το φορούσα, να είχα σκοτωθεί. Γιατί σε μια στροφή η πίσω ρόδα γλίστρησε και η μηχανή έφυγε από το δρόμο. Σύρθηκε αρκετά πιο πέρα, κάνοντας έναν ανατριχιαστικό θόρυβο, ώσπου καρφώθηκε σε μια κολόνα πλακώνοντας το δεξί μου πόδι και χτυπώντας άσχημα το λαιμό μου. Ένωσα ένα κάψιμο στον αυχένα και ζαλίστηκα. Το πόδι μου πονούσε με όλο αυτό το βάρος πάνω του. Σίγουρα θα είχε σπάσει, αφού είχε πλακωθεί από τη μηχανή και είχε συρθεί τόσα μέτρα μακριά. Προσπάθησα να βγάλω το κράνος από το κεφάλι μου, όμως με φρίκη συνειδητοποίησα ότι δεν μπορούσα να κουνήσω τα χέρια μου.

«Αλίκη!» ακούστηκε ο Νίκος μέσα στο χάος που επικρατούσε στο κεφάλι μου. Ήρθε αμέσως κοντά μου και μου έβγαλε προσεκτικά το κράνος. «Είσαι καλά;»

Προσπάθησα να απαντήσω, όμως από το στόμα μου βγήκε μόνο ένα βογκητό. Μου ξαναμίλησε, αλλά δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Η φωνή του έσβηνε σιγά σιγά, ώσπου δεν την άκουγα πια και τον έβλεπα θολά. Τελικά, μην αντέχοντας άλλο, έγεια το κεφάλι μου στο πλάι εξαντλημένη κι έχασα τον κόσμο.

«Ελαφρύ κάταγμα στο δεξί πόδι», είπε ο γιατρός στο νοσοκομείο. «Δεν είναι τίποτα σοβαρό. Σε ένα μήνα θα έρθεις να βγάλεις το γύψο. Ήσουν πολύ τυχερή».

«Ευχαριστούμε πολύ, γιατρέ», είπε η μητέρα μου, που ήταν μαζί μου. Ο πατέρας μου περίμενε στο διάδρομο εξοργισμένος. Από τη στιγμή που είχαμε συναντηθεί στο νοσοκομείο, έδειχνε να θέλει να με κρεμάσει ανάποδα.

Βγήκα από το θάλαμο με τις πατερίτσες και τη βοήθεια της μητέρας μου. Τον κοίταξα για μια στιγμή και ύστερα χαμήλωσα το βλέμμα. Αναστέναξε βαριά θυμωμένος.

«Θα τα πούμε μετά εμείς. Πρέπει να μιλήσουμε σοβαρά». Αυτές ήταν οι μόνες κουβέντες που είπε και προχώρησε μπροστά. Ο τόνος της φωνής του έκρυβε θυμό, στενοχώρια, ίσως και απογοήτευση.

Η μητέρα μου τον κοιτούσε καθώς απομακρυνόταν μόνος του και ύστερα στράφηκε σ' εμένα. Η ανησυχία φαινόταν έντονη στα μάτια της. Μου χαμογέλασε και με χάιδεψε στο κεφάλι. Ύστερα έσκυψε και με φίλησε. Σίγουρα ήταν πολύ στενοχωρημένη. Όχι μόνο επειδή είχα χτυπήσει, αλλά και επειδή είχε μαθευτεί ότι μετά το σχολείο πήγαινα βόλτα με τη μηχανή κάποιου που εκείνοι δε γνώριζαν.

Το πόδι μου ήταν όλο καλυμμένο με γύψο, όμως δε με ένοιαζε και πολύ εκείνη τη στιγμή. Με το θολό μου μυαλό προσπαθούσα να σκεφτώ τι θα γινόταν μετά, όταν θα έπρεπε να αντιμετωπίσω τον οργισμένο πατέρα μου.

«Ο Νίκος;» τόλμησα να ρωτήσω την ώρα που ο μπαμπάς δεν ήταν παρών.

«Είναι καλά», είπε εκείνη. «Του ζήτησα να φύγει για να μην έχουμε φασαρίες».

Γύρισα το κεφάλι μου αλλού, για να αποφύγω οποιοδήποτε σχόλιο ή ερώτηση της μητέρας μου. Εκείνη, διακριτική όπως πάντα, δεν είπε τίποτα.

Ο πατέρας μου δε μου μίλησε καθόλου για το ατύχημα όσο ήμασταν στο νοσοκομείο. Δεν ήθελε να γίνουμε ρεζίλι, έτσι είχε πει. Μου είχε ξεκαθαρίσει όμως ότι θα τα λέγαμε στο σπίτι ένα χεράκι. Σιωπηλά ευχήθηκα να γινόταν κάτι και να με κρατούσαν μέσα για κάνα δίμηνο. Φοβόμουν να τον αντιμετωπίσω και, ό,τι και να του έλεγα, δε θα καταλάβαινε. Από την άλλη, το μισούσα το νοσοκομείο. Δεν ξέρω πώς τα κατάφερα μια ζωή και νοσηλευόμουν τουλάχιστον τρεις φορές

το χρόνο. Και δεν εννοώ για δυο τρεις ώρες, αλλά για μέρες. Αυτή τη φορά όμως ήμουν... τυχερή.

Στο σπίτι έγινε χαμός, όπως το περίμενα. Ο πατέρας μου ήταν τόσο εκνευρισμένος, που, για να με τιμωρήσει, μου απαγόρευσε να βγαίνω έξω μέχρι να τελειώσουν οι πανελλαδικές εξετάσεις και, φυσικά, εννοούσε ότι δε θα πήγαινα ούτε για ιππασία. Για να μην ανησυχώ και για να μπορέσει να με κρατήσει πιο εύκολα στο σπίτι χωρίς γκρίνιες, προσέλαβε δύο ιδιωτικούς σταβλίτες να φροντίζουν το άλογό μου. Ήμουν πιο ήσυχη, όμως ήξερα ότι στενοχωριόταν και εκείνο και εγώ που δεν πήγαινα στον όμιλο, και όλο αυτό έκανε την κατάστασή μου πολύ χειρότερη. Λίγες μέρες μετά, όμως, μόλις έβγαλα το γύψο, τον έπεισα με επιχειρήματα να με αφήνει να πηγαίνω τουλάχιστον να φροντίζω το άλογο και να κάνω και μια βόλτα.

Έπειτα από λίγο καιρό ένιωθα να αρρωσταίνω. Ο πατέρας μου με υποχρέωνε να διαβάζω όλη τη μέρα και, αφού δεν μπορούσε ο ίδιος να είναι στο σπίτι από το πρωί μέχρι το βράδυ και δεν είχε εμπιστοσύνη στη μητέρα μου, έβαζε την Τριανταφυλλιά, μια οικιακή βοηθό μας, να με ελέγχει κάθε τόσο. Εγώ το μόνο που έκανα ήταν να κάθομαι πάνω από ένα βιβλίο όλη τη μέρα, ανίκανη να συγκεντρωθώ, με τις ώρες να περνούν βασανιστικά αργά.

Τελικά, μια μέρα, εντελώς ξαφνικά, συνειδητοποίησα ότι είχε μείνει μόνο ένας μήνας μέχρι τις εξετάσεις κι εγώ είχα τεράστια κενά. Κανείς βέβαια δεν το ήξερε. Όλοι νόμιζαν πως διάβαζα από το πρωί ως το βράδυ. Πού να ήξεραν ότι ονειρευόμουν ξύπνια. Την ίδια κιόλας μέρα άρχισα να διαβάζω. Αγκώθηκα τόσο πολύ, που έκλεισα και το κινητό μου, για να μη με ενοχλεί κανείς. Ούτε στη Νεφέλη προλάβαινα να μιλήσω.

Ό,τι λέγαμε στο σχολείο και, φυσικά, για ιππασία ούτε λόγος. Ένωθα πανικοβλημένη.

Τελικά ένα πράγμα ήταν σίγουρο: η μέρα δε μου έφτανε για να διαβάσω. Οπότε είχα μία επιλογή: να αξιοποιήσω και τη νύχτα. Κι έτσι έγινε. Ένωθα τα μάτια μου να κλείνουν πριν καλά καλά το ρολόι δείξει τρεις, γιατί ξυπνούσα στις εφτά το πρωί, όμως δεν τα παρατούσα. Εξαντλούσα και το τελευταίο λεπτό. Κοιμόμουν περίπου τρεις ώρες κάθε μέρα, ενώ υπήρξαν και νύχτες που είχαν ξημερώσει χωρίς να έχω κοιμηθεί καθόλου. Φρίκη.

Ένα απόγευμα ένιωσα να καταρρέω πάνω από τα βιβλία. Όλα γύριζαν γύρω μου. Σίγουρα είχα πάθει υπερκόπωση. Το ένιωθα, σερνόμουν. Πήγα παραπατώντας μέχρι το κρεβάτι μου και ξάπλωσα, ενώ το ταβάνι συνέχιζε να γυρίζει. Έκλεισα τα μάτια μου. Το διάβασμα είχε τελειώσει για εκείνη τη μέρα. Πάνω στο γραφείο μου βρίσκονταν ακόμα ανοιχτά το βιβλίο και το τετράδιο της Λογοτεχνίας μαζί με τη γόμα μου, στην οποία ήταν γραμμένο «Νεφέλη + Αλίκη = Best Friends Forever», και ένα μισοφαγωμένο μολύβι. Θα με περίμεναν εκεί μέχρι την επομένη το πρωί.

Κατά τις δέκα το βράδυ που ξύπνησα, άνοιξα την τηλεόραση και έπεσα πάνω σε ένα ξένο κανάλι που πρόβαλλε σε επανάληψη έναν αγώνα ιππασίας. Χαμογέλασα πικραμένη. Πόσο μου έλειπε ο Δαμιανός! Πόσο ήθελα να μπορούσα να πήγαινα εκείνη τη στιγμή να τον δω και να καλπάσουμε μαζί μακριά από αυτό το βασανιστήριο!

Ανυπομονούσα να δώσω εξετάσεις να τελειώνω. Δεν άντεχα άλλο διάβασμα και κλεισούρα. Ήθελα να απελευθερωθώ

απ' όλο αυτό. Να περάσω στη Νομική που σιχαινόμουν και μετά να χαλαρώσω. Να βγαίνω τις βόλτες μου, να πηγαίνω για υπασία... Ήθελα να αρχίσω να προπονούμαι πιο σοβαρά και μετά να κατέβω σε αγώνες. Καιρός ήταν. Τα δύο διπλώματα, ιππικής δεξιοτεχνίας και εμποδίων, τα είχα πάρει πριν από χρόνια, με το πρώτο μου άλογο. Σε αγώνες όμως δεν ένιωθα έτοιμη να πάω και όλο το ανέβαλλα, παρά τις υποδείξεις του προπονητή μου. Ο πατέρας μου, φυσικά, ήθελε να προχωρήσω όσο πιο γρήγορα γινόταν. Βιαζόταν να φτάσω στην κορυφή. Τώρα που θα τελειώνω τις σχολικές υποχρεώσεις μου, θα προχωρούσα μόνη μου, θα χάραζα τον δικό μου δρόμο. Μπορούσα να το κάνω; Ήξερα ότι αρκετές φορές τα πράγματα έρχονται τελείως αλλιώς από όπως τα σχεδιάζουμε. Κι εκείνη τη χρονιά επιβεβαιώθηκα όσο ποτέ άλλοτε.

Θεσσαλονίκη

Έδωσα Πανελλαδικές. Έφτυσα αίμα μέχρι και το τελευταίο μάθημα από το διάβασμα. Εκείνες τις μέρες δεν υπήρχε τίποτε άλλο. Μόνο εγώ και τα βιβλία μου. Βγήκαν τα μόριά μου. Την είχα τη Νομική, και μάλιστα της Αθήνας. Όταν όμως έκανα το μηχανογραφικό μου και βγήκαν οι βάσεις, συνειδητοποίησα ότι είχαν ανέβει και ότι είχα χάσει τη σχολή για δύο μόρια! Παραλίγο να πεθάνω από τη στενοχώρια μου. Αντίθετα, οι δικοί μου δε λυπήθηκαν, ούτε φάνηκαν απογοητευμένοι, γιατί είχα περάσει στη Νομική της Θεσσαλονίκης, οπότε δεν είχε χαθεί τίποτα.

Δεν ήθελα να πάω στη Θεσσαλονίκη για κανένα λόγο. Στη χειρότερη, στην πολύ χειρότερη όμως, θα ξαναέδινα εξετάσεις. Προτιμούσα τα πάντα, εκτός από το να πάω εκεί πάνω. Τελικά δεν ήταν τόσο εύκολο όσο νόμιζα, αφού δεν μπορούσα με τίποτα να πείσω τον πατέρα μου.

«Πέρασες στη Νομική, δε χρειάζεται να ξαναδώσεις!» ήταν η οργισμένη απάντησή του. «Φιλίες θα κάνεις κι εκεί. Πρέπει να κοιτάξεις πρώτα να πάρεις το πτυχίο στα χέρια σου. Όλα τα άλλα έρχονται δεύτερα. Αν ήθελες τόσο να περάσεις εδώ, θα διάβαζες περισσότερο. Τώρα δε θα σε αφήσω να χάσεις ένα χρόνο από τη ζωή σου για να ξαναδώσεις για την ίδια σχολή. Τέλος Αυγούστου θα πας με τη μητέρα σου στη Θεσ-